

De când mă chemi în lumea ta

Flavius

Am obosit să tot privesc mirat
cum se aruncă punți peste râuri,
să trecem dintr-o parte în alta
în căutarea norocului ruginit.

Dar totul se face cu o răbdare tristă,
de când mă chemi în lumea ta
în care se atârână absența de n-o poți uita
până carnea-ți se uscă de rele
stoarsă de geometria trecutului băut.

Nu mai simt gustul frumosului dimineața
fără griji când aburesc ierburile,
orice aromă intră-n mine ca soarele
și vindecă ce-i străin, fără suflet.

Scriu pe o frunză de plop încredere
cum aş mângâia o pasăre pe aripi
și semne celeste dezlegate de noduri
aruncă cu zarul pe masa tăcerii.